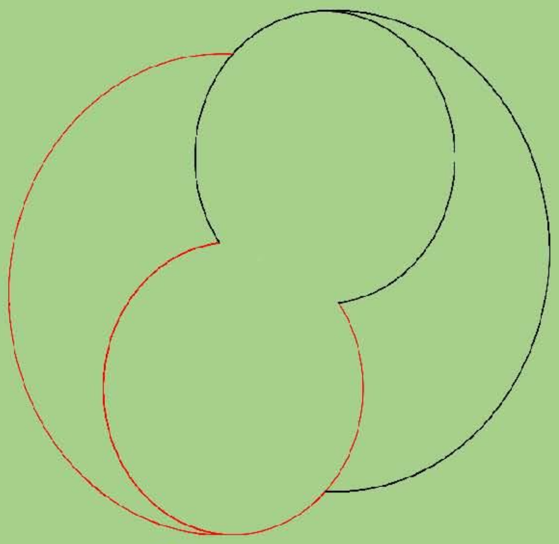

د یوې میاشتې
ناوې

لیکوال: ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

پیخلیک: غبرګولی ۴۰۴ لبږدې

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکي پوهه:

سرليک: د يوې مياشتې ناوې
ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
اېډېټور:
د پښتنې ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر: ۱۰۰
چاپ نېټه: مياشت - غبرګولی / کال ۱۴۰۴
واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸
برېښناليک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
ښوونې ترې د کتې اخيستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتۍ.. ۱
بسم الله الرحمن الرحیم ۲
لیکي پوهه:.. ۳
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:.. ۷
ناڼدوله (ناول، کیسه یا داستان) ۸
نازولی زوی... ۱۲
د چاپ شویو کتابونو لیست... ۷۰
د کار لاندې کتابونو لیست ۷۳
د امکان او وخت په صورت کې.. ۷٤
د پخښتۍ څڼ ۷٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې **ناوې**

....

تراڼ (پيل، شروع، بريد)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پايه ستاينه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماڼۍ او کاينات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل يو بل حقيقي داستان يا ناول چې کيسه يې په هېواد کې د ننه تېره شوې ده، د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره شريکه کړم. زما د کتابونو مينه وال يوازې معماران او انجينران نه دي، نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې ځانګې مينه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې ليکنې مې توپير و لري او هم به مې مينه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې ناوې

....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وينو او نه يې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هيله کيږي چې، خپلې غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره شريکه کړئ.

Whatsapp: ٠٠٩٣٧٩٩٣٧٦٩٩٨

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې میاشتې ناوې

....

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناانډوله (ناول، کېسه يا داستان)

په پخوا وختونو کې د هېواد په يوه ولايت کې، يوه بډايه کورنۍ ژوند کوه.

هغوی ډېرې ځمکې او د کابل ښارمرکزی جادې کې يې ځو تجارتی ودانۍ درلودې.

دکورنۍ د مشر نوم سرور و.

ژوند يې په ښه توګه مخ ته، ته.

هغوی دوې زامن او يوه لور درلوده.

د مشر زوی نوم يې حکمت، د دوهيم زوی نوم يې مهنت او د لور نوم يې سنځله وه.

زامن يې هم خورا نازولي روزلي وو.

څه موده وروسته ، هغوی کابل ښار ته کډه شول، تر څو الکانو او جلۍ باندې سبکونه و وايي.

هغوی د کابل ښار په يوې سيمې کې ژوند پيل کړ.

کلونه تېرېدل او ماشومان يې لوېدل.

هغوی د ښوونځي شو.

بيا مور او پلار يې کوښښ وکړ تر څو هغوی په ښوونځي کې شامل (د ننه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې ناوې

....

هغوی لمړی خپل مشر زوی او دوې کاله وروسته خپل دوهم زوی په نږدې ښونځي کې شامل کړل.

هغوی به ښوونځی ته، تلل.

هغوی د درسونو(سبکونو) سره مينه نه درلوده، مور او پلار به يې هغوی په زوره ښوونځي ته ليږل (استول).

کله به يې مور او کله به يې پلار هم هغوی تر ښوونځي پورې رسول.

هغوی به خپلو ځامنو ته پيسې ورکوې چې د تفريح په وخت کې له کانتينه (د ښوونځي له هتيه) خپل د خوښې خواړه واخلي او الته يې وخوري.

کله به يې هغوی ته د خپل د خوښې خواړه په کور کې پخول او هغه به يې په ښه لوښي کې اچول، بيا به يې د هغوی په کځوړو کې ايښودل تر څو د تفريح په و خت کې يې وخوري.

په هغه وخت کې د نورو خلکو اقتصادي وضعيت هم د دوی په شان نه و.

نورو زده کونکو به له کوره وچه ډوډۍ راوړه.

د چا چې اقتصادي وضعيت لږ ښه و، هغوی به څه پيسې لکه پنځه پولې، شانزده پلې (شانزده پولې) او يا هم قبران(دهغه پېر پيسې) راوړې او د تفريح په وخت کې به يې خواړه پرې اخيستل.

دوی به ډېرې پيسې راوړې او هر څه به يې اخيستل، نورو ته به يې نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وزلو کسانو به هغوی ته کتل او څه به يې نه ويل.

هغوې به خپلې سپورې (وچې) ډوډۍ خوړې بيا به د اوبو څښلو له پاره نل خوا ته تلل او الته به يې په لپو اوبه څښلې.

وختونه تېرېدل او هغوی نور هم لوېدل.

څه چې لوی شوو، بيا به سينما ته هم تلل.

په ټولګي کې به يې نور الکانو سره هم شخړې کوې.

کوم وخت چې به کور ته لاړل، بيا به خپل مور او پلار ته شکايت کوه چې:

مونږ سره، زمونږ ټولګيوالو شخړه وکړه.

بيا به مور يې و ويل:

د هغوی کورونه چېرته دي؟

الکانو به د هغوی کورونه خپلې مور ته ښودل او هغې به هم د الکانو د مورګانو سره شخړه کوه.

پلار به يې چې کور ته راغی، ښځې به يې و ويل:

ته پوهېږې چې د الکانو سره په ټولګي کې بې وزلو او بې پروا خلکو شخړه کړې ده.

زه لاړم او هغوی د مور ګانو سره مې شخړه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې **ناوې**

....

ته هم څه کسان در سره واخله، لاړ شه او د هغوی د پلارنو سره شخړه او هغوی ښه و وهه تر څو د هغوی اولادونه بيا زمونږ د ځامنو سره شخړه و نه کړي.

ته پو هيږې چې مونږ بډای يو.

بايد نور کسان زمونږ نه اطاعت او مونږ ته احترام وکړي.

د ښځې ميړه به ويل:

دا ښه کار نه ده.

ټول د خدای بنده ګان دي.

مونږ د چاه نه لوړ نه يو.

سمه ده مونږ څه شتمني لرو.

نه شو کولای چې خلک خپل غلامان و بولو.

دا پيسې او قدرت زمونږ سره امانت او د څو ورځو له پاره دي.

ښځې يې سر زورې وه.

خپل د ميړه خبره به يې، نه منه.

ما شومان يې خورا نازولي کړل.

ماشومانو به يې په سړکونو او کوڅو کې له خلکو سره شخړې کوې.

هغوی پوهېدل چې مور يې د هغو لنګه (ننګه) کوي، هم د ښوونځې اداري ته ځي او د الکانو ښکايت هم کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د الکانو پلار به خپلې ښځې ته ويل:

ته د الکانو لنګه مه کوه.

هغوی به لوی او نازولې شي.

په پښتو ژبې کې د نازولې زوی په هکله يوه شعر دی چې وايی:

نازولی زوی

نازولی زوی نه اخلي ادب

او د سوري نخل نه نيسي رطب

ونيو مه شه هغه زوی په خوا پوری
چې يې نه نيولی درس وي نه مکتب

په غوجل کې باري خر او کچر ښه دی
نه په خونه کې جاهل او بې طلب

چې پيدا شي يو ناکس په قبيله کې
وړاندې وروسته حبطه کاندي نسب

د پسر په نيک او بد پلار يادېږي
دا خبر ده په جهان کې مجرب

په سواره باندې ګوته شي اېښوده
چې يې آس برابر نه ځي په جلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې ناوې

....

په زړه مهر په خوله قهر زوی ته بويه
څه ښه وايي چرته دب هلته ادب

يوسف هاله شو لايق د بادشاهي
چې يې وخوړې څپېړې د غضب

هر ناکس لکه مگس باندې بنيږي
چې حميد نرم گويي که شکر لب

ښځې يې ويل:

دا د پخوا خبرې دي.

زه يې نه منم.

ما په ستونزو سره خپل ماشومان لوی کړي دي.

مېړه به يې ويل:

کومې ستونزې؟

ته خو مينځه هم لرې.

هغه له تا سره مرسته کوي.

نورې ټولې دندې، پيسې تر سره کوی، د پيسو د راټولو کار زما پر غاړه ده.

هغې به نه منه.

ورو، ورو د هغوی تر منځه اړيکې ورانې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

ښځې به د مېړه او مېړه به د ښځې خبرې نه منې.

ځو کاله تېر شو.

مېړه يې د ځينو سوداګرۍ کارونو له پاره بهر ته لاړ.

څه موده وروسته د هغې مېړه بېرته ستون شو.

د هغه پېرودل شوې مالونه ورسېدل.

هغه د ګمرک د محصول له ورکونې نه وروسته، مالونه بازار ته د پلور له پاره وړاندې او خورا ګټه يې په کې وکړه.

هغه پيسې کورته راوړې.

ښځې يې و ويل:

پيسې ټولې ما ته راکړه.

مېړه يې و ويل:

دا خو د سوداګرۍ پيسې دي.

زه بيا د مالونو د اخيستنې د پاره بهر ملکونو ته ځم.

ښځې يې و ويل:

ته چې بهر ملکونو ته ځې، خدای پوهېږي چې په څه ناراوا کارونو اخته يې.

د سوداګرۍ په پلمه (بهانه) د هېواده ځې او په مياشتو الته ورک يې.

مېړه يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دنده سوداګري ده، زه مجبور يم تر څو کار وکړم او پيسې و ګټم.

ښځې يې و ويل:

زه تا ته اجازه نه درکوم چې بيا د هېواد نه بهر لاړ شې.

مېره يې و ويل:

دا کار نا شونی دی.

زه اړين (مجبور) يم چې د کار اوبار له پاره بهر ته لاړ شم.

ښځې يې د هغه خبره نه منه او د هغوی اړيکې مخ په ورانېدو شوې.

د هغه ښځه به تل په غصه او مېره ته به يې بدې ردې ويلې.

د هغوی اړيکې ډېرې ورانې شوې.

د مېره هره خبره به د هغې په ښځې بده لږېده.

يوه ورځ مېره يې خپلې ښځې ته و ويل:

زه څو ورځې وروسته د سواګرۍ له پاره بهر ته ځم.

دا ځل مې ښه شيان په پام او لېست کې نيولي، تر څو يې و پېرم او هېواد ته يې راوړم.

په دې شيانو کې به ډېره ګټه هم وکړم.

ښځې يې و ويل:

زه خو تا ته اجازه نه درکوم، ما خو مخکې هم ويلي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

که ته د هېواده بهر ځې، بيا دې خدای ستا مړی راوړي.

مېره يې و ويل:

دا څه حال دی.

زه د کار او بار له پاره ځم.

ښځه يې په غصه شوه.

اخوا او دېخوا يې وکتل، څه يې پيدا نه کړل تر څو پر مېره وار وکړي.

له ځايه پاڅېده او الماری خوا لاړه.

د الماری دروازه يې خلاصه او د پيالو وارونه يې پر مېړه پيل کړل.

مېره به يې ويل:

څه خبره ده؟

لېونۍ شوې يې؟

هغې به ويل:

بس ده!

خبرې مه کوه!

ته ډېر وران سړی يې.

خدای دې تا واخلي، تر څو زه له تا نه بې غمه شم.

مېره يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

څه مې کړي؟

بيا ښځې يې پرې وار وکړ.

دا ځل پياله يې د هغه پر سر ولګېده او د هغه سر مات شو.

د سر نه يې وينې په بهېدو شوې.

کالي يې په سرو وينو سره شو.

د هغوی ماشومانو هم غوښتل چې د خپل پلار لنګه وکړي، خو هغې ورته اجازه ورنه کړه.

د هغې مېړه د کوټې نه د باندې بيا انګړ ته لاړ.

ځاه ته نږدې او له ځاه يې اوبه راو وېستې.

کوزه يې له اوبو ډکه او خپل د سر د وينو په منځلو لګيا شو.

بيا له کوره و وت او درملتون خوا ته لاړ.

درملتون ته د ننه شو.

الته د درملتون نرس، هغه ته و ويل:

څه در باندې شوي؟

هغه و ويل:

هيڅ!

په کور کې مې کار کوه.

په ناڅاپي توګه سر مې وګرځېد (وڅرخېد).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځمکه وغورځېدم او سر مې مات شو.

بيا د درملتون نرس و ويل:

پر دغې ځوکۍ کېنه!

هغه پر ځوکۍ کېناست.

نرس د عاجله داروګانو الماری ته نږدې شو.

څه دارو او سامانونه يې واخستل او دهغه د سر د ټپونو په پاکونه، لګيا شو.

د هغه سر ډېر مات شوی و.

د هغه په سر کې د پيالې شيشه هم ننوتلې وه.

نرس و ويل:

سر دې لږ بنکته کړه تر څو د سر نه دې شيشه و باسم.

نرس د هغه د سر نه شيشه و باسه.

بيا يې و ويل:

په سر کې دی د پيالې شيشه څه کوي؟

هغه و ويل:

څو ورځې مخکې د زوی له لاسه مې پياله وغورځېده او ماته شوه.

بيا هغه، د شيشې ټوټې ټولې کړې او د کثافاتو په لوښي کې يې واچوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

کېدای شي کومه شيشه ترې پاتې وي.

او دا شيشه زما د لوېدو سره سم، په سر کې مې تللې وي.

نرس څه و نه ويل.

د هغه سر يې پانسمان او څلور ځايه يې و ګانډه (بخيې کړل).

بيا يې پرې ګاز او بنداژ تاو کړ.

وروسته يې ورته د درد د کلارېدو (بنه کېدو) دارو وکړه او ويې ويل:

دا دارو د درې ورځو له پاره دي.

يوه يې سهار بله غرمه او درېيمه يې د شپې، وروسته له ډوډۍ نه و خوره.

دوا دې چې خلاصه شوه، بيا يوه تکره داکتر ته لاړ شه او خپل د زړه معاينات دې وکړه.

هغه و ويل:

سمه ده!

زه خو اسې (هسې) په نږدې ورځو کې بهر ته ځم، البته به خپل ټول معاينات تر سره کړم.

نرس و ويل:

دا خو بيخي ښه خبره ده.

بيا سرور و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه کوم.

فيس دې څو شو؟

هغه و ويل:

کومه خبره نه شته.

سرور بيا زياته کړه او ويې ويل:

مننه کوم، فيس به دې هرو مرو اخلې.

بيا نرس و ويل:

که پيسې در سره وي، لس افغانۍ.

سرور و ويل:

پيسې شته.

بيا يې جب ته لاس او پيسې يې را و وېستې.

هغه ته يې لس افغانۍ ورکړې او نورې پيسې يې بېرته په جب کې کېښودې.

د هغه نه يې خدا پاماني واخسته او له درملتون نه د باندې شو.

هغه مخ په کور روان شو.

په لاره کې يې خپل ملګرى وليد او هغه سره يې روغبړ وکړ.

ملګرى يې و پوښتل:

څه در باندې شوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي دې هم په وينو دي.

سر دې هم ترلی دی.

سرور و ويل:

هيڅ!

هسی سر مې وګرځېد (وڅرخېد) او په ځمکه و غورځېدم.

کوم وخت چې پاڅېدم، و مې ليدل چې سر مې مات شوی دی.

ملګري يې و ويل:

ښه شوه چې بلا وه او برکت يې نه و.

سرور وخندل او څه يې و نه ويل.

بيا سرو خپل ملګري ته کور د تګ بلنه ورکړه.

ملګری يې مننه وکړه او ويې ويل:

اوس څه کارم، کومه بله ورځ به راشم.

بيا هغه سره خدا پاماني وکړه.

سرور کور ته لاړ.

کور ته د ننه شو.

ښځې يې هغه وليد او هيڅ خيال يې پر هغه را نه وړ.

سرور خپلې کوټې ته لاړ او پر خپل کټ کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې ناوې

....

بيا يې د ابو لوبنى واخيست او څاه خوا ته لاړ.

د څاه نه يې اوبه را و وېستې او لوبنى يې ډک کړ.

بيا کوټې ته روان شو.

پر کټ کېناست او دوا يې له کوشنى کڅوړې را و وېسته، غوښتل يې يوه ګولې خولې ته واچوي او يوه پياله اوبه ورپسې غړپ کړي. په دې وخت يې پر ياد شو چې د درملتون نرس هغه ته ويلې و چې دوا له ډوډى نه وروسته (په مړه خېټه) وخوري.
هغه ګولى بېرته په کڅوړې کې کېښوده.

هوا تياره او ماښام شو.

هغه پخلنځي ته د ننه شو.

د لوبنو سرونه يې لوخ کړ.

په يوه لوبنى کې يې سابه وليدل.

سرور لوبنى واخيست او پر نغري يې کېښود.

سابه يې تاوده او وروسته يې په غاب(بشغاب، بشقاب يا پلېټ) کې واچول.

لږ ډوډى يې هم واخيسته او خپلې کوټې ته د ننه شو.

ډوډى يې وخوړه.

بيا يې کڅوړه راواخسته او يوه ګولى يې خولې ته واچوه او يوه پياله اوبه يې ورپسې وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

نيمه ګړۍ وروسته پر هغه خوب راغی.

هغه پر خپل ځای پرېوت او بيده شو.

سهار وختي لمانځه ته پاڅېد.

سر يې لږ درد درلود.

لمونځ يې ادا او بيا يې ځانته د سهار چای دم کړ.

چای يې تيار اوخپلې کوټې کې و څښنه.

بيا يې دوايي وخوړه، وروسته يې کالي بدله او له کوره خپل کار ځای ته لاړ.

څو ورځې تېرې شوې.

د هغه د تګ وخت ورسېد.

مازيګر وختي کور ته راغی.

خپل کالي يې راټول او په لوې کڅوړې (بکس) کې يې کېښودل.

د شپې ډوډۍ يې يواځې وخوړه او وروسته يې چای هم و څښنه.

د ماسخوتن لمونځ يې وکړ.

بيا وختي بيده شو.

سهار وختي له خوبه پاڅېد او له لمانځه نه وروسته يې غوښتل چې خپل ماشومان راوينې او له هغوي سره خدای پاماني وکړي.

خو، ښځې يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوه!

ماشومان له خوبه مه ويښوه.

ماشومان ما په خپله لوی کړی دي.

زه تا ته اجازه نه درکوم چې هغوی له خوبه اوچت کړې.

دا خبره پر سرور ډېره بده ولګېده.

څه يې و نه ويل او د کوره د باندې شو.

بيا په ټکسي کې کېناست او هوايي ډګر ته لاړ.

يوه ګړۍ وروسته الوتکې، الوتنه وکړه.

سرور ډېر خواشينی و.

د خپلې ښځې کړنې به يې چې په ياد راتلې، هغه ته به ژړا ورتله.

بيا به يې ويل:

خدايه توبه!

له بدو يې توبه!

څلور ګړۍ وروسته هغه خپل ټاکلي ځای ته ورسېد او د کاروبار په هکله يې د نورو سوداګرو سره خبرې وکړې.

څو ورځې تېرې شوې.

د هغه په ذهن کې د ښځې د پيالو ګذارونو پيښه تېره شوه.

پر هغه داکار ډېره ناوړې اغېزه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هوډ وکړ تر څو هر څه پرېږدي.

خپله سوداګري، هېواد، ماشومان، ښځه، ځمکې، سوداګريز ودانۍ او داسې نور.

شپه وه.

ټوله شپه يې سوچونه وهل (کول) او سمه پرېکړه يې نه شو کولی.

بيا په سوچونو، سوچونو کې بيده شو.

سهار وختي پاڅېد او لمانځه د ادا کولو نه وروسته يې پريکړه وکړه تر څو يو بل لرې هېواد ته لاړ شي.

هغه چای وڅښه، بيا د لرې هېواد سفارت ته لاړ تر څو د هغه هېواد ويزه تر لاسه کړي.

سرور غښتلی ځوان، په انګرېزۍ ژبې پوی او نوملی سوداګر و.

هغه څو ورځې وروسته د خپلې خوښې هېواد ويزه تر لاسه کړه او الته لاړ.

د ښځې سره يې کرکه پيدا شوه.

بيا يې ښځې ته يو ليک واستاوه.

په هغه ليک کې يې دومره ليکلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې میاشتې **ناوې**

....

دوې میاشتې وروسته لیک د هغې ښځې ته ورسېد.

څو میاشتې تېرې شوې.

هغې سوچ کوه چې هغه ټوکې کوي، بیا به راشي.

شپږ میاشتې تېرې شوې د هغه درک و نه لګېد.

بیا ښځې یې خپل د مېړه او د خپلې کورنۍ ته و ویل:

سرور هوډ کړی دی چې هېواد ته ستون نه شي.

ستاسو نظر په دې هکله څه دی.

ځینو به یوه او نورو به بله خبره کوه.

چا به ویل:

ښه به وې چې له مېړه نه دې جلا (طلاق) واخلې.

بل به ویل:

ښه به وي چې انتظار وکړې، تر څو هغه بېرته راشي.

هغې څو کاله انتظار وکړ، مګر سرور بېرته ستون نه شو.

هغې خپل زامن لوی او د دولسم ټولګیو نه فارغ کړل.

چندان سبق یې و نه ویل.

مور یې کوښښ وکړ چې پر هغوی پوهنتون و وایي، مګر نازولي او د بډایې کورنې ماشومان، چېرته ښې زده کړې کوي.

زامن به یې بې ځایه، بې ځایه ګرځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغوی په نشه يي توکو او شراب څښلو اخته شوو.

د سرور ښځې بل مېړه و نه کړ.

هغه د خپلو زامنو او لورسره حج ته لاړه.

التـه يې خپل زامنو ته سوګند ورکړ تر څو له ناروا کارونو نه لاس پر سر شي.

هغوی التـه ومنه.

کله چې هېواد ته ستانه شوو ورو، ورو يې بېرته پخواني کارونو ته مخه وکړه.

څه موده تېره شوه.

مور يې خپلو ورونو ته د اولادونو له لاسه شکايت وکړ.

بيا ماما ګانو يې خپلې خور ته و ويل:

ښه به وې چې هغوی ته ښځې وکړې تر څو د کوڅو نه پښې يې ټولې شي.

هغې لمړی خپل مشر بيا دوې کاله وروسته خپل کشر زوی ته واده وکړ.

هغوی ورو، ورو د پخواني دولت په ښاد (امنيت) کې شامل او دندې يې تر لاسه کړې.

هغوی به التـه هم بدماشي کوه.

خلکو به د هغوی نه ډېره کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

چا به د هغوی سره تګ او راتګ نه کوه.

د سرور لمسيان پيدا شوو.

هغوی هم نازولي لوېدل.

د هغوی نيا به د هغوی مور ګانو ته ويل:

دوی بايد د پلرونو په شان زړور وي،

زه نه غواړم چې څوک پر هغوی خبرې وکوي.

د سرور لمسيان هم د سرور د زامنو په شان په ښونځيو کې تنبل و.

تل به يې د نورو الکانو سره جګړې کوې.

پلارونو به يې هم د هغوی لنګه کوه.

الکانو به هم هغه کار کوه چې زړه يې ورته کېده.

چا چې به د هغوی د زامنو نه شکايت وکړ، پلارونه به يې راتلل او هغوی ته به يې سپکې سپورې و يل.

که چا به چېرته په ښوونځي کې د هغه له ځامنو نه شکايت وکړ.

د هغوی پلارونه به راتلل او د سيمې پوليسو ته به يې زنګ واهه او هغوی به يې د څو ګړيو له پاره بندي کول.

چا به له وېرې او بې عزتۍ په خاطر د سرور لمسيانو ته څه، نه ويل.

هغوی هم د خپلو پلارونو په شان نازولي او بېکاره لوېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه موده تېره شوه.

د حکمت مشر زوی چې رحمت نومېده د سګرټو په څکولو اخته شو.

بيا وروسته نشه يې توکو لکه چرس به يې هم څکول.

ښوونځې ته، نه ته.

ډېرى وخت به يې خپل د پلار موټر اخيست او د نورو الکانو سره به هرې خوا ته، ته او ناوخته به کور ته ستنېده.

پلار به يې هغه ته څه نه ويل.

هغه په سختۍ سره له ښوونځي فارغ شو.

يوه کال ټولګی يې په دوو کالونو کې لوسته.

د کار او کسب نه و.

اخوا دېخوا ګرځېده، پيسې يې بې ځايه مصرفوې، بې ځايه دوستان يې درلودل، هرې خوا يې سفر کوه، د کور نه به يې غلا هم کوه، خلکو ته يې نقصان رسوه، نجونو پسې به ته، نجونو ته يې لاره نيوه او داسې نور وران کارونه تر سره کول د هغه او د هغه د ورو کار و.

څو کاله تېر شو.

هغوی تکړه ځوانان شو.

هغوی ډېر ملګري درلودل کوم چې د لوړپوړو چارواکو ځامن وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغوی هم ډېرې پيسې درلودې او د سرور د لمسيانو په شان به ګرځېدل.

هغوی به د خپلو پلارونو دولتي موټرو کلی اخيستې لارو، کوڅو او سړکونو کې به يې زغلول.

هغوی به په موټرو کې په لوړ غږ بدلې اورېدې او د موټرو شيشې به يې هم تورې وې.

چا به ورته څه نه ويل.

کله به د ورځې له خوا په خپلو موټرو کې چې د موټرو تم ځايونو (پارکونو) کې يې شتون درلود، کيناستل او سګرټې يې لګول او تر ناوخته به التبه وو.

يوه ورځ يوه سپين ږيري کس هغوی ته د موټرو په تم ځای کې و ويل:

ګورئ!

تاسو ځوانان او د هېواد راتلونکی د تاسو په لاس کې دی.

د دغه بد عمل ياني د چرسو د څکولو نه لاس پر سرشئ.

دا کار هيڅ ګټه نه لري.

دا به تاسو ته د ګټې پر ځای تاوان ورسوي، همدا راز دا کار له شرعه هم ناروا دی.

که زما په خبره کې شک کوئ، ښه به وي چې د ماجت له ملا امام نه پوښتنه وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې **ناوې**

....

هغوی پر سپین ږیري وخندل او ویې ویل:

ته هسې وايې .

ځومره به دې په ځوانی کې سګرټ څکولي وي.

څومره به دې چرس څکولي او شراب خوړلې وي.

سپین ږیري و ویل:

نه!

زه غریب سړی وم.

بیا الکانو و ویل:

پوی شوو.

که تا د مونږ په شان پیسې درلودی، تا به هم زمونږ په شان له ژوند نه خوند اخستی وی.

بیا سپین ږیري غوښتل څه و وایي.

الکانو ورته و ویل:

بس کړه او له دې ځایه لاړ شه.

مونږ ته ناورین (مزاحمت) مه کوه.

لاړ شه!

خپلو زامنو او خپلوانو ته، داسې مشورې ورکړه.

هغه خپل څټ وګراوه او له هغه ځایه لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الکانو په خندا پيل کړ.

بيا يې خپلو کړونو ته دوام ورکړ.

څه موده تېره شوه د رحمت په زړه کې يوه جلۍ ښه ولګېده.

د هغې کور د رحمت له کور نه ډېر لرې او د کابل ښار په بلې سيمې کې و.

رحمت به وختې له خوبه پاڅېده او د جلۍ د اوسېدو سيمې ته به ته.

کور کې به يې ويل:

زه سهار وختې د انګرېزۍ ژبې زده کړې کوم.

د ژبې مرکز زمونږ له کور نه ډېر لرې دی.

زه مجوره يم تر څو خپل موټر کې الته لاړ شم.

مور به يې ويل:

سمه ده.

دلته نږدې کوښښ وکړه تر څو د انګرېزۍ ژبې څانګه و مومې.

هغه به ويل:

دلته ډېرې د انګرېزۍ ژبې څانګې شته، خو د هغه ځای په شان يې ښوونکي تکړه نه دي.

مور يې و منه.

بيا يې هغه ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده!

پر ځان او موټر باندې پام کوه تر څو ستونزه رامنځ ته نه شي.

هغه و ويل:

سمه ده مورې.

هغه به وختې هغې سيمې ته، ته او د جلی انتظار به يې کوه.

کوم وخت چې به يې جلی ليده، د موټر د اړخ شيشه به يې ښکته کوه، او بدلو د غږ اندازه به يې هم لوړوله.

کوم و خت به چې جلی خپله لاره بدلوله، هغه به هم ور پسې ته.

کوم ځای چې به د موټرو د تګ لاره نه وه، هغه به موټر د سړک پر غاړې دراوه او خپله به يې جلی په سې ته.

په لاره کې به يې هغې ته جان او قربان ويل.

څه موده تېره شوه.

رحمت جلی ته سلام ور کړ.

جلی هم د هغه سلام ته وعليکم و ويل.

الک خوشحاله او خپلو ملګرو ته يې و ويل:

پو هيږی!

چې نن هغې جلی زما سلام ته وعليکم و ويل.

ملګرې يې په خندا او هغه ته يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس کار کېږي.

ته بايد نن موږ هوټل ته بوزې او پر مونږ ښه قابلي پلو و خورئ.

هغه و منه.

ملګرو ته يې و ويل:

چېرته به لاړ شو؟

هغوی و ويل:

ښه به وې چې نن بخارا رستورانټ ته لاړ شو.

الته ښه ازبکي پلو ورکوي.

رحمت و منه.

هغوی ټول بخارا رستورانټ ته لاړل.

الته يې ډوډی و خوړه.

د ډوډی خوړلو نه وروسته له رستورانټ نه و وتل.

بيا دوستانو يې و ويل:

راځئ!

يوه قيلون خونې ته لاړ شوو.

رحمت و منه.

هغوې ټول قيلون خونې ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ګړۍ وروسته له قیلون خونې نه هم د باندې شوو.

د هغوی یوه ملګري نوم چې قدوس و، و ویل:

اوس راځئ چې باغې بالا ته لاړ او الته سګرټې وڅکوو.

هغوی و منه او الته لاړل.

الته ټولو سګرټي و څکول او وروسته د کورنو خوا روان شوو.

رحمت ټول ملګري د خپلو کورونو ته ورسول او بیا خپل کور ته روان شو.

شپه وه، هرې خوا تیاره وه.

هغه له یوې خوا خوب نیولی او له بلې خوا نشه شوی و.

لاره ورته ښه نه ښکارېده.

په ډېرو ستونزو یې ځان د هوایې ډګر سړک ته ورساوه.

الته سړکونه پراخ و، هغه د موټر سرعت ډېر کړ او نا ببره یې د یوه بل موټر سره ټکر کړ.

هغه په ځان پوی نه شو.

خلکو له هرې خوا منډې کړې.

د موټرو نه یې ټیپان را و وېستل، په نورو موټرو کې یې واچول او نږدې روغتون ته یې ولیږدول.

په دې وخت کې ترافیک هم ورسېدل او موټرو ته یې لاربنونې پیل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې **ناوې**

....

د رحمت موټر د يوه بل موټر پر شا لګېدلی و.

دواړه موټر په بد حالت کې ول.

د رحمت د موټر مخه او د بل موټر شا يې ډېره ورانه شوې وه.

بيا ترا فيکو کرن لرونکي موټر و غوښتل او د دواړو موټر يې په کې بار او خپل مرکز ته يې ولېږدول.

د دواړو موټرو چلونکي په روغتون کې وو.

شپه ناوخته شوه.

د رحمت مور خپل زوی ته زنګ و واهه.

د هغه ټيلفون کار نه کاوه.

بيا يې خپل مېړه ته زنګ و واهه.

هغه ټيلفون اوچت او ښځې ته په غصه او ويې ويل:

څه خبره ده؟

په دې وخت کې دې زنګ و واهه؟

دومره سوچ نه کوې چې زه د خپلو ملګرو سره يم.

هغې و ويل :

تا څه کوم؟

رحمت کور ته نه دی راغلی.

د هغه ټيلفون هم کار نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه و ويل:

تر اوسه وختي دى.

كېداى شي، خپلو ملګرو سره وي.

بيا هغې و ويل:

د شپې يوه بجه ده.

هغه و ويل:

كومه ستونزه نه شته، كېداى شي خپل ملګري كور ته تللى وي، سبا به راشي.

ښځې يې د شپې خوب و نه كړ.

هغه په سوچ كې وه.

سهار شو.

مېړه يې كور ته راغى.

دروازه يې وټكوه.

ښځې يې دروازه خلاصه كړه او مېړه يې د ننه شو.

بيا يې خپلې ښځې ته و ويل:

رحمت خو به راغلى وي؟

هغې و ويل:

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه نه دی راغلی.

بيا يې و ويل:

اوس به را پيدا شي.

بيا ودانی ته د ننه، خپلې کوټې ته لاړ او پر تخت پرېوت.

غرمه شوه.

د رحمت خرک و نه لرزېد.

مور يې هر څه کوښښ و کړ تر څو د هغه سره اړيکې و نيسي.

خو!

هغه و نه توانېده.

د رحمت نور واړه ورونه او خويندې هم خپه وو.

ماسپښين شو.

مور يې ډېره نا کراره شوه.

بيا د مېره تخت (کټ) ته نږدې او مېړه يې را ويښ کړ.

هغه و ويل:

څه خبره ده؟

ښځې يې و ويل :

رحمت تر اوسه لا درکه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېره يې و ويل:

خير!

چېر ته دى چې تر اوسه كور ته نه دى راغلى؟

هغې و ويل:

نه پوهېږم.

بيا يې ښځې ته و ويل:

زما ټېلفون راكړه!

هغې ټېلفون وركړ او مېره يې د هغه ملګرو ته زنګونه و وهل.

ملګرو يې و ويل:

هغه تر ناوخته زمونږ سره و.

بيا كور ته لاړ.

د رحمت پلار ترافيكو او ځو روغتونو ته هم زنګ و واهه.

ترافيكو وروسته له پوښتنې نه و ويل:

د هوايې ډګر په سړک د شپې له خوا يوه موټر له بل سره ټكر كړى دى.

د رحمت پلار و پوښتل:

د موټرو رنګونه څه ډول ول.

هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوه موټر رنګ تور او د بل سپين و.

بيا د رحمت پلار و پوښتل:

چلونکي يې څه شول؟

ټرافيکو و ويل:

هغوى خلکو روغتون ته ليږدولي دي.

بيا يې د هغوى نه د روغتون پته واخيسته او په چټکتيا يې خپل بل موټر واخيست او د کور نه د باندې شو.

هغه روغتون ته لاړ او په دروازې کې يې له نوکريوال نه پوښتنه وکړه:

د شپې د چلونکو حالات څنګه دي؟

څوک خو به يې مړ نه وي؟

هغه و ويل:

نه!

د خداى فضل دى.

اوس په هوښ راغلي دي.

ډېره ناوړه پيښه وه.

ښه شوه چې په خير سره تېره شوه.

د رحمت پلار په منډې عاجل څانګې ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته یې خپل زوی ولید.

زوی یې خپل پلار ته په اشاره سلام ورکړ.

بیا د رحمت پلار و ویل:

ښه شو چې په خیر تېر شو.

د رحمت پلار داکتر نه پوښتنه وکړه.

داکتر و ویل:

څه ستونزه نه شته.

د هغه سر د موټر په چت کلک لګېدلی دی.

شه و چې د موټر هوایې کڅوړه خلاصه شوې او د شیشې د لګېدو نه یې ژغورلی دی.

بیا د رحمت پلار و ویل:

څه و خت کولای شو، کور ته لاړ شو؟

داکتر و ویل:

اوس خو تر سیروم لاندې دی.

کوم وخت چې سیروم یې خلاص شو، کولای شئ، کور ته لاړ شئ.

هغه خوشحاله شو، څوکې یې را واخیسته او د رحمت خوا ته کېناست.

د هغه سیروم خلاص شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا نرسه راغله د هغه د لاس نه یې سیروم خلاص کړ.

بیا بله نرسه راغله او د رحمت پلار ته یې و ویل:

موټر لرې؟

هغه و ویل .

هو!

بیا یې و ویل:

لمړی د روغتون فیس تحویل، بیا موټر راوله.

هغه و منه.

د روغتون فیس یې تحویل او موټر یې راوست.

بل نارینه نرس د هغه سره مرسته وکړه او رحمت یې موټر ته پورته کړ.

بیا داکټر ورته نږدې شو او نوې نسخه یې ورکړه او د هغه پلار ته یې و ویل:

ستا زوی د نشې په حالت کې موټر چلولی دی.

کوښښ وکړه چې هغه د نشه یی توکو نه لرې و ساتې، همدا راز د ځو وروڅو د پاره هغه سره د پېښې په هکله خبرې مه کوه.

هغه باید تر یوې اونۍ پورې آرام وکړي.

ښه خواړه او پرېمانه مېوې ورته ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه و منه او د داکټر نه يې منه، بيا وروسته يې خدای پا مانې وکړه او د روغتون نه د باندې شو.

هغوی دواړه کور ته لاړل.

د رحمت مور د هغه کټ سم او هغه ته يې و ويل:

دلته پر کټ پرې وځه.

زه به درته د چرګ يخني پخه کړم.

څو دکيکې وروسته هغه بيده شو.

ورځې شپې او شپې سبا کېدې.

د هغه حالات مخ په ښه کېدو شو.

يوه ورځ يې پلار ته و ويل:

اوس ښه شوی يم.

راځه چې موټر وګورو او جوړ يې کړو.

هغه و ويل:

موټر د ترافيکو په ښارګوټې کې دي.

زه به ټرافيک ته زنګ و وهم چې دواړه موټر د دوېيم پروان د موټر جوړولو سرای ته ولېږدوي.

هغه ټرافيک ته زنګ و واهه او هغه ته يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

نن تر غرمې مخکې هغه دواړه موټر د دوېيم پروان د موټرو جوړولو ورکشاپ ته و لېږدوه او ما ته احوال راکړه.

ترافيک و منه.

دوې ګړۍ وروسته يې موټر د دوېيم پروان د موټرو جوړولو ورکشاپ ته و لېږدول او د رحمت پلار ته يې احوال ورکړ.

بيا د رحمت پلار خپل زوی ته و ويل:

ما او تا به ډوډۍ د خوړلو نه وروسته الته لاړ شو.

هغه و منه.

هغوي دواړو ډوډۍ خوړو نه وروسته، له کوره و وتل او د موټرو جوړولو سرای ته لاړل.

د رحمت پلار د هغه او د بل چلونکي موټر وکتل.

ډېر بې درکه وران شوې ول.

بيا يې له جب نه خپل موبايل راو ويست او څه عکسونه يې واخستل.

څو دکيکې وروسته د بل موټر خاوند هم راغی.

دواړو سره ستړی مشي وکړه.

بيا يې مستري ته غږ کړ.

مستری راغي او هغه ته يې و ويل:

امر کوه صيب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وکړم؟

هغه و ویل:

دا دواړه موټر به، په څو افغانیو جوړ شئ؟

هغه و ویل:

زه به ټولو مستریانو ته غږ کړم تر څو هر یوه د خپلې برخې نرخ و وایی.

د رحمت پلار و ویل:

سمه ده!

ژر شه!

زه بیا خپلې دندې ته ځم.

هغه لاړ او نور مستریان یې راټول کړل.

هغوې د موټرو شاوخوا تاو راتاو شوو او په لیکونو یې لاس پورې کړ.

وروسته ټولوخپل لېستونه د رحمت پلار ته ورکړل.

بیا هغه نرخونه په موبایل کې ټول(جمع) کړل.

د دواړو موټرو تاوان د رحمت باندې و، ځکه چې د بل موټر یې د شا د خوانه وهلی و.

ټولې پیسې ۱۶۰ زره افغانۍ شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بيا د رحمت پلار له جېبه ۵۰ زره افغانۍ و وېستې او د مستريانو مشر ته يې ورکړې.

هغه ته يې و ويل:

د موټرو په جوړولو پيل کړه.

زه د هرې اونۍ په پای کې تاسو ته ۵۰ زره افغانې درکوم.

هغه و منه.

د رحمت پلار خپل زوی ته و ويل:

وګوره!

ټول د تا له لاسه!

ما ته، تل تاوان په برخه کوې.

رحمت ډېر خپه شو او څه يې و نه ويل.

بيا پلار يې و ويل:

دا به دې په نصيب کې و.

ښه شو چې په خير تېر شو.

نور کوښښ کوه چې داسې موټر و نه څغلوې.

هغه و ويل:

سمه ده!

بيا د سرای نه د باندې شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

رحمت يې کورته ورساوه او خپله يې دفتر ته لاړ.

مياشت تېره شوه او د دواړو موټر جوړ شول.

بيا رحمت سرای ته لاړ او خپل موټر يې واخيست او د جلۍ سيمې ته لاړ.

هغه و نه توانېد په هغې ورځ جلۍ سره و ويني.

بيا يې انډيوالانو ته زنګ و واهه.

هغوی خوشحاله شو او هغه ته يې و ويل:

راځئ.

باغ بالا ته راشه!

مونږ هم الته درځو، بيا به سره و وينو.

هغه و منه.

او الته لاړ.

څه وخت تېر شو او ملګرې يې ورسېدل.

هغه خپل ملګرو ته و ويل:

تاسو ډېر نا څوانه ياست.

زما پوښتنه مو و نه کړه.

هغوی و ويل:

مونږ د ستا پوښتنې ته راغلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بې هوښه وې.

بيا څو ورځې دې موبايل هم بند و.

هغه و ويل سمه ده.

ملګرو يې و ويل:

راځئ!

د رحمت د ښه کېدو په خاطر يو سګرټې و وهو(وڅکوو).

رحمت و ويل:

نه!

ما ته داکټر ويلې دي تر څو سګرټې بس کړم.

هغوی و ويل:

سمه ده.

مونږ به سګرټې و وهو(وڅکوو).

وروسته به، ته مونږ کورو ته ورسوې.

هغه و ويل :

سمه ده!

څه څنډ وروسته خپل ټول ملګري يې کورونو ته ورسول او خپله يې کور ته لاړ.

سهار وختې له خوبه پاڅېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاى يې و څښنه او بيا يې خپلې مور ته و ويل:

زه د انګرېزۍ ژبې کورس ته ځم.

ښو ورځې نه وم تللى.

مور يې و ويل:

سمه ده.

ښوا!

ډېر پام به کوې تر ښو کومه ستونزه منځ ته نه شي.

هغه و ويل :

سمه ده.

بيا هغه خپل د ورور موټر ته کېناست او د کور نه د باندې شو.

هغه د جلۍ سيمې ته لاړ او الته يې د سرک پر غاړې انتظار وکړ.

ښو دکيکې وروسته جلۍ راغله.

رحمت له موټر نه کوز او هغې ته يې سلام ورکړ.

هغې د رحمت سلام ته ځواب ور نه کړ او په خپلې لارې روانه شوه.

رحمت هغې ته و ويل:

ولې دې زما سلام ته ځواب ور نه کړ؟

هغې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

څو ورځې چېرته ورک وې؟

کومه بله جلۍ دې و نه مونده، بیا ما پسې راغلې.

رحمت و ویل:

نه!

ته خبره نه یې.

زما موټر ټکر شو او نړدې و چې زه مړ شوی وم.

یوه ورځ په روغتون کې بستر او تر سیروم لاندې وم.

بیا یوه اونۍ په کور کې وم.

اوس ښه شوی او د ستا لیدو د پاره راغلم.

نه ګورې چې دا بل موټر دی.

هغې و ویل:

هو!

دا بل موټر دی.

زه خبره نه وم.

و بښه!

رحمت و ویل:

کومه ستونزه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هره ورځ ستا ليدو ته راځم.

هغې و ويل:

سمه ده.

خو!

که څوک مونږ سره و ويني؟

هغه و ويل:

ته پر ما ګرانه او غواړم چې له تا سره واده وکړم.

بيا جلې خوشحاله او د رحمت نه يې خداى پاماني واخيسته او کار ته روانه شوه.

و ختونه تېرېدل او پر جلى د کور غړيي پوى شوو.

ورونو يې خپلې خور ته و ويل:

الک ته و وايه چې د ستا له پاره زمونږ کور ته راياران ولېږي که نه مونږ تا ته اجازه نه درکو چې کار ته لاړه شې.

څو ورځې تېرې شوې.

جلى رحمت ته د خپلو ورونوهوډ بيان کړ.

رحمت و ويل:

کومه ستونزه نه شته.

زه به د کورنى سره مې خبره وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځې تېرې شوې.

رحمت د مينې په هكله خپلې مور ته و ويل:

مور يې و ويل:

لمړى بايد دا خبره ستا د پلار سره وكړم.

هغه ومنه.

شپه شوه.

د رحمت پلار راغى.

د شپې د ډوډۍ خوړولو نه وروسته د رحمت كيسه يې د هغه پلار ته وكړه.

پلار يې و ويل:

سمه ده!

زه به د هغې جلۍ په هكله هر اړخيزه معلومات راټول بيا به پرې خبرې وكړو.

سبا د رحمت مور، رحمت ته تېرې شوې كيسې وكړې.

رحمت و ويل:

دا خبره زما پلار پورې اړه نه لري.

هغه ځانته ښځه كوي، كه ما ته؟

بيا مور يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څو ورځې صبر وکړه تر څو ستا د پلار پلټنه روښانه شي.

څو ورځې تېرې شوې.

د رحمت د پلار پلټنې پای ته ورسېدې.

بيا يې خپلې ښځې ته و ويل:

زما پلټنې بشپړې شوې.

خلک ښه خلک دي.

مګر ډېر غريب دي.

مونږ او هغوی سره جوړ نه راځو.

ښه به وې چې رحمت له هغې جلې تېر شي.

د رحمت مور د هغه د پلار خبره، رحمت ته و کړه.

هغه و ويل:

نه !

دا نا شونې ده.

که پلار مې وغواړې او که و نه غواړي، زه د هغې جلۍ سره واده کوم.

څه موده تېره شوه او رحمت بېرته پر سګرټيو راغی.

پلار يې اړ شو چې هغه ته واده و کړي.

هغه د رحمت له پاره ډېر ساده مراسم ونيول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

څو کسان یې خبر کړل.

ناوې یې کور ته راوسته.

د رحمت په واده کې ګاونډیان هم خبر نه وو.

څو ورځې تېرې شوې.

ګاونډیان یې په خپله خبر او د هغوی کور ته ښځې د ناوې لیدو له پاره لاړل.

ګاونډیانو ښځې څه سوغاتونه هم له ځانه سره وړي ول.

هغوی ناوې ولیده.

هغوی ته یې د نوي ژوند مبارکي و ویله.

بیا یې د رحمت د مور نه ګیله وکړه.

د رحمت مور و ویل:

بس یو کار و.

وشو.

د مونږ وخت لږ و.

و نه توانیدو ګاونډیان او ډیر دوستان خبر کړو.

ګیله مو په سترګو.

د نورو زامنو په وادو کې به تاسو ټول، هرو مرو خبروو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډيانو بڅو چاى و څښل، بيا يې د ناوې، رحمت د مور نه خداى پا مانې واخسته او خپلو کورونو ته روان شوو.

وختونه تېرېدل.

کله نا کله به د هغوى د کور نه غلمغل (غالمغال) غږ پورته کېده.

ګاونډيانو به ويل:

څه وکړو.

د هغوى خپل منځي خبرې دي.

د رحمت پلار به د رحمت او د هغه د ښځې تر منځ نفاق اچاوه او غوښتل يې چې رحمت خپلې ښځې نه بيل (طلاق ورکړى) او هغه ته بله د کوم تجار لور وکړي.

د هغوى ژوند مخ په تريخېدو شو.

۲۹ ورځې يې د واده تېرې شوې.

پر دېرشم د هغې د ښځې ژوند کليزه (سالګره) وه.

هغې رحمت ته و ويل:

سبا زما کليزه ده.

ته بايد ما ته يوه ګوته او ګليزې کيک واخلې.

شپه به خپله خور او څه نور ګاونډيانو جونې هم وغواړو.

هغه و منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا شو.

هغه خپل پلار ته و ويل:

ما ته ځو افغانۍ راکړه تر څو خپلې ښځې ته د سرو زرو ګوته واخلم او هغې ته د کليزې محفل ونيسم.

پلار يې و ويل:

زما سره اوس پيسې نه شته.

غرمې نه وروسته بانک ته ځم، څه پيسې به راوخلم او مازيګر به يې تا ته درکړم.

رحمت و ويل:

ورځې لنډې دي.

کوم وخت دې چې پيسې واخيستې ما ته زنګ و وهه، مونږ به راشو او د سرو زرو ګوته به واخلو.

هم به کيک فرماييښت (فرمايش) ورکړو او هم به څه دوستان خبر کړو.

هغه و منه.

ماسپښين شو، بيا مازيګر.

د هغه د پلار نه کوم ځواب رانه غی.

بيا هغه خپل پلار ته زنګ و واهه تر څو د هغه نه احوال واخلي، چې پيسې يې تر لاسه کړې دي او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د هغه د پلار ټيلفون بند و.

هر څه کوښښ يې وکړ، اړيکې يې ټينګې نه شوې.

بيا مور يې رحمت ته زنګ و واهه او د هغه نه يې پوښتنه وکړه چې:

څنګه شو؟

هغه و ويل:

زما د پلار ټيلفون بند دی.

څه وکړم؟

هغې و ويل:

لږ صبر وکړه، هغه به کور ته راشي او تا ته به پيسې درکړي.

رحمت په غصه شو.

بيا يې ټيلفون بند کړ.

مابنام شو.

رحمت يوه نږدې پارک ته لاړ او الته يې د سګرټي په څکولو پيل کړل.

ماسخوتن شو.

بيا يې پلار ته زنګ و واه.

د هغه ټيلفون بند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې بل سګرټې بل کړ او تر پايه يې وڅکوه.

شپه ناوخته شوه او هغه کور ته لاړ.

د هغه او د ښځې تر مينځ غلمغل (غالمغال) د وهلو او ډبلو غږ هم پيل شو.

رحمت خپله ښځه په سر کلکه و وهله.

هغې چيغې کړې.

له سر نه يې سرې وينې په بهېدو شوې.

سر يې و څرخېد، ژر يې ټېلفون واخيست او خپلې مور ته يې زنګ و واهه.

رحمت وارخطا شو او منډه يې کړه تر څو د هغې نه ټېلفون واخلي ، هغه و غورځېده او ټيلفون يې د تخت څټ (شا) ته و غورځېد.

رحمت کوښښ وکړ تر څو هغه راپورته او ټيلفون يې له لاس نه واخلي.

هغه يې راپورته کره، ټېلفون يې په لاس کې نه و.

په ټيلفون کې د جلۍ د زګېروي غږ، ته.

مور يې هر څه ويل:

بلې!

بلې!

ولې خبرې نه کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د هغې زګېروي ختم او ټيلفون روښانه و.

رحمت بيا هغې ته ورغی او هغې ته يې په چيغو و ويل:

پاڅه !

ځان دې په ټګۍ مه اچوه.

روغه جوړه يې.

پاڅې چې روغتون ته دې ورسوم.

هغې وختې سا ورکړې وه.

رحمت بيا هغه و ښوروله.

هغه ورو، ورو مخ په سړېدو شوه.

په دې وخت کې رحمت چيغه کړه او خپلې مور خوا ته روان شو.

مور ته يې و ويل:

ژر شه!

وګوره !

پر ښځې مې څه شوي دي؟

مور يې کوټې ته د ننه شوه.

د هغه د ښځې زړه ته يې لاس وړاندې او و ويې ويل:

دا خو دې وژلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به څه و کړو؟

رحمت حيران و دريږ.

مور يې خپل مېړه ته زنګ و واهه او کيسه يې هغه ته بيان کړه.

هغه و ويل:

زه اوس دستي، راځم .

ته په دې هکله چا ته، څه مه وايه.

هغه کور ته ورسېد او له ځانه سره يې څو عسکر هم راوستل.

بيا د جلۍ ورونه او د کورنۍ نور غړي هم را ورسېدل.

عسکرو هغوی ته و ويل:

کار د کار نه تېر شوی دی.

غلمغل (غالمغال) او رسوايي به نه کوئ، تر څو ګاونډيان خبر نه شي.

مونږ به له ستاسو سره مرسته وکړو.

د جلۍ مور غلې د رحمت کوټې ته لاړه او خپله لور يې په سرو وينو کې ډوبه وليده.

بيا يې عسکرو ته و ويل:

ژر دا نږدې روغتون ته ورسوئ.

د رحمت پلار و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دا ټول کارونه په خپله کوم.

عسکر مه په عذابوئ.

هغه نږدې روغتون ته زنګ و واهه او هغوی امبولانس راواستوه.

د هغې مړی يې په نيمه شپه کې روغتون ته ولېږداوه.

عسکر او د هغې د کورنۍ غړي هم ور سره لاړل.

ګاونډيان په دې هکله خبر نه شو.

يواځې يو کس خبرشو کوم چې به د ورځې له خوا کوڅې جاړو کوې او د کورونو نه کثافات به يې د ښاروالۍ کثافات دانی ته لېږدول.

د هغه کوټه د سړک پر غاړی او د موټرو پارکنګ ته ورته وه.
د رحمت پلار مخکې د تګ نه هغه ته نږدی او څه پيسې يې ورکړې او هغه ته يې و ويل:
څه دې و نه ليدل:

هغه و ويل:

هو!

څه مې و نه ليدل.

بيا هغوی روغتون ته روان شو.

لمړی شخصي روغتون ته لاړل هغوی مړی و نه مانه او هغوی ته يې و ويل:

تا سو بايد دولتي روغتون ته لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دولتی روغتون ته لاړل، البته هم نوكريوال د هغوی نه و غوښتل تر څو موضوع دې له سيمې د پوليسو سره شريكه شي.

په دې وخت كې د رحمت پلار خپل موبايل واخيست او د سيمې د پوليس مشر ته يې زنګ و واهه او هغه ته د پېښې په اړه لنډ معلومات وړاندې كړل.

هغه و ويل:

زه نن شپه نوكری يم، ته البته انتظار وكړه، څو دكيكې وروسته زه په خپله راځم.

څو دكيكې تېرې شوې.

د پوليسو مشر روغتون ته ورسېد او نوكريوال ته يې و ويل:

ژر مړی سړې خونې ته و لېږدوه.

نور مسايل به په خپلو كې حل كړو.

نوكريوال د سړې خونې مسول كس له خوبه راويښ كړ او هغه ته يې و ويل:

ژر سه!

دا مړی سړې خونې ته ورسوه او الماری شمېره يې ما ته راكړه.

هغه رحمت د پلار سره سړې خونې ته لاړ، مړی يې په الماری كې كېښود.

بيا يې شمېره د ځانه سره وليكه، د سړې خونې دروازه يې وتړه او د روغتون ودانۍ ته ستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د الماری شمېره نوکریوال داکتر ته ورکړه او خپله يې بېرته خپل ځای ته لاړ او بيده شو.

نوکریوال داکتر، پولیسو، د رحمت پلار او د جلی کورنی څه فورمې ډکې او لاس لیک کړې.

بیا پولیسو د هغو فورمو کاپي هم واخیسته او اصلي يې روغتون ته پرېښودې.

بیا يې نوکریوال داکتر ته و ویل:

فورمې په دوسیې کې کېږده او چا ته هېڅ راز معلومات مه ورکوه.

مونږ سبا نهه بجې راځو او مړی د ښخولو د پاره ادیرې ته وړو.

هغه ومنه.

بیا پولیسو مشر د جلی کورنی ته و ویل:

د موضوع په هکله چا ته څه مه وایئ، که چا پوښتنه کوه، و وایئ زړه يې په ناڅاپي ډول درېدلی و.

اوس زه تاسو په خپل موټر کې، تاسو کور ته بیا یم.

بیا يې د رحمت پلار ته و ویل:

ته هم لاړ شه او د سبا له پاره د جنازې او ښخولو بندو بست و کړه.

د رحمت پلار و ویل:

زه نه غواړم چې په دې هکله څوک خبر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

صرف ځو کسه به راشو او مړی به لمړی د اديرې کوشني جومات ته يوسو، بيا به يې د جومات تر خوا ښخه کړو.

د پوليسو مشر و ويل:

سمه ده.

ستا خوښه.

سبا اته نيمې بجې هرو مرو د سړې خونې تر خوا و درېږه.

بيا يې د روغتون نوکريوال ته و ويل:

تا سو خو امبولانس موټر هم لرئ.

هغه و ويل:

هو!

بيا د پوليسو مشر و ويل:

سبا پر اته نيمو بجو امبولانس هم د سړې خونې خوا ته وګورم.

هغه و ويل:

سمه ده صيب.

بيا در حمت د ښځې کورنۍ و ويل:

مونږ کولای شو په ټکسي موټر کې لاړ شو؟

د پوليسو مشر و ويل:

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې موټر نه پيدا کيږي.

ښه به وې چې تاسو له ما سره لاړ شئ.

هغوی و منه او د پوليسو د مشر موټر کې خپل کور ته لاړل.

سهار شو.

بيا څو کسانو د رحمت د ښځې جنازه واخيسته، لمړی د اديرې جومات تر څنګ و مينځه ، کفن يې ورته واغوست، د جنازې لمونځ يې تر سره بيا يې هغه خاورو ته وسپاره.

هيچاه د هغې پسې خير او خيرات و نه کړ او نه چا د هغې فاتحه واخسته.

د جنازې د خارو سپارلو نه وروسته پوليس راغلل او رحمت يې محبس ته يووړ.

پلار يې ډير کوښښ وکړ تر څو د پيسو په مرسته رحمت خلاص کړي، خو و نه توانيد.

رحمت شپږ مياشتې په بند کې تيرې کړې.

بيا په ډيرو خواريو د زمانت په ورکولو کولوسره له بنده خوشې او په کور کې د پوليسو تر نظارت لاندې پاتې شو.

هغه ته يوه روحې نارغي پيدا شوه.

هرڅه چې يې په مخه راتلل، ماتول.

نه يې کتل چې هغه د ده مال دی او که د نورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مياشتې ناوې

....

ګاونډيو به هغه ته څه نه ويل.

هغوی پوهېدل چې رحمت په روحي ناروغۍ اخته شوی دی.

رحمت ښکلې ځواني درلوده.

ټول د نا اهلو ملګرو د لاسه، هغه يې بيا په سګرټيو واړاوه.

هغه تر درملنې لاندې و.

له يوې خوا غمونه، د بلې خوا چرس څکونه او د روحي ناروغۍ داروګانو هغه يې ورو، ورو ليونتوب ته نږدې کړ.

کله نا کله به پر هغه حمله راتله او کورنۍ به يې هغه روغتون ته بوته.

پوره يوه مياشت د هغه د ښځې د مړينې نه تېره شوه.

هغه خپله دوا نه وه خوړلې او د دوا پر ځای يې سګرټې څکولې و.

د شپې نا وخته کور ته راغی او مور ته يې و ويل:

څو مياشتې مخکې په دې وخت ما خپله ښځه وژلې وه.

نن غواړم چې زه هم ځان وژنه وکړم.

مور يې په خندا شوه او ويې ويل:

ته څه وايې؟

هغه يوه پېښه وه.

ته سوچونه مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به لکه د ګل په شان روغ او تا ته به له هغې نه ښکلې او ښايسته ښځه وکړو.

هغه چوپ (چپ) پاتې شو.

بيا يې مور ته و ويل:

سمه ده،

زه ويده کيږم.

ته هم خپلې کوټې ته لاړه او بيده شه.

د رحمت مور د کوټې نه و وته او دروازه يې د باندې خوا نه بنده کړه.

هغې سوچ کوه که چيرې رحمت وغواړي ځان وژنه وکړي، مجبور دی د کوټې نه و وځي او کومه رسۍ او يا مزی پيدا کړي.

په دې وخت کې به زه راويښه او د هغه مخنيوی به وکړم.

د شپې يوه بجه وه.

د مور يې طاقت را نه غې او د هغه کوټې ته لاړه.

دروازه يې خلاصه کړه.

ګوري!

هغه نه دی بيده شوی او پر خپل تخت (کټ) باندې ناست او سوچونه وهي.

بيا يې هغه ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيده شه!

شپه ناوخته ده.

هغه و ويل:

ته خپلې کوټې ته لاړه شه، زه بيده کېږم، بيا سبا مې له خوبه راويښ کړه.

مور يې و ويل:
سمه ده.
ته اوس بيده شه.
يوه ګړۍ وروسته مور يې بيا د هغه کوټې ته لاړه، ګورى هغه نيم پر کټ او نيم پر ځمکه لوېدلى دى.
هغې منډه کړه او هغه يې پر تخت سم کړ.
د هغه د خولې نه وينه راتله.
هغه ډېره وارخطا او چيغه يې کړه.
د هغې مېړه او د کورنۍ نور غړي را ورسېدل.

هغوى رحمت يې له کوټې ښکته او موټر کې يې نږدې دولتي روغتون ته ورساوه.

التبه يې د عاجلې خانګې ته ويوړ.
داکټرانو هغه معاينه کړ او د هغه کورنۍ ته يې د زړه د صبر غوښتنه وکړه.

بيا يې د رحمت پلار ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړی اوس کور ته وړې، که سبا؟

هغه و ويل:
ښه به وي چې هغه سړي خونې ته يوسو او سبا به نورو دوستانو ته هم خبر وکړو.

لمړی به يې جنازه کورته نږدې جومات کې وکړو، بيا به يې هغه د ښځې خواته خاورو ته وسپارو.

داکټر د سړې خونې مسول ته غږ او ويې ويل:
دا جنازه هم په يوې الماری کې کېږده، سبا خپلوان يې راځي او هغه د سړې خونې ته وړي.
هغه و منه!
بيا د جنازی د الماری شميره يې نوکريوال داکټر ته ورکړه او خپله يې کوټې ته لاړ او الته بيده شو.

سهار وختی د رحمت خپلوان راټول او دهغه جنازه يې لمړی د ماجت د جنازې منځلو ځای ته يوړه، الته يې پريمنځه او بيا وروسته يې په کفن کې تاو او په تابوت کې يې کېښود.

لږ وروسته يې کور ته ولېږداوه بيا پرلس بجو يې ښخ کړ.

ډېر کلونه تېر شو.

د رحمت د ښځې او د هغه د مرګ په هکله ټول رازونه پټ پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شويو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٩. منار جام – الهامی برای قطب منار
٢٠. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)
٢١. جام يا کليان (کلان)
٢٢. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
٢٣. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
٢٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
٢٥. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معماری کې)
٢٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
٢٧. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
٢٨. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
٢٩. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
٣٠. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
٣١. هنر و پيشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
٣٢. هيچ (چهل داستان واقعی)
٣٣. معماری اصيل شهر کابل
(تشريح مورخ ١٧ ماه ميزان سال ١۴٠١ پوهنتون پولی تخنيک کابل)
٣٤. ۴٠- چهل
٣٥. مجنون او ګلچين (پښتو ناول)
٣٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
٣٧. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصويری)
٣٨. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٣٩. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بوډا ښکاري (پښتو ناول)
٤٣. د اسلامي معمارۍ پيل
٤٤. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګرۍ کې (پښتو ناول)
٤٨. حشمت خان د کلا معماري
٤٩. د افغان الک او آذري جلۍ مینه (پښتو ناول)
٥٠. د وچو بنونه او پارکونو معماري
٥١. د يوې ښونکې مينان په يوه ټولګي کې (پښتو ناول)
٥٢. د ژرنده ګرې ماما مينه (پښتو ناول)
٥٣. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختګ
٥٤. شپنه ادې (پښتو ناول)
٥٥. بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
٥٦. د مينې تاو (پښتو ناول)
٥٧. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او اینجینیرانو(انجینرانو) له پاره
٥٨. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٥٩. سيدو او عيدو - د کوشنيوالي خواږه ملګري (پښتو ناول)
٦٠. د يوې مياشتې ناوې (پښتو ناول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد چهارم)
۲. سرغندوی (ناب، مشهور) پوهړي
۳. لیونی لېوه
٤. کوشنۍ سوداګره
٥. سپین کارغه
٦. سور تنور
۷. خړه بیزو
۸. بندي مرغه
۹. توده برستن
۱۰. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

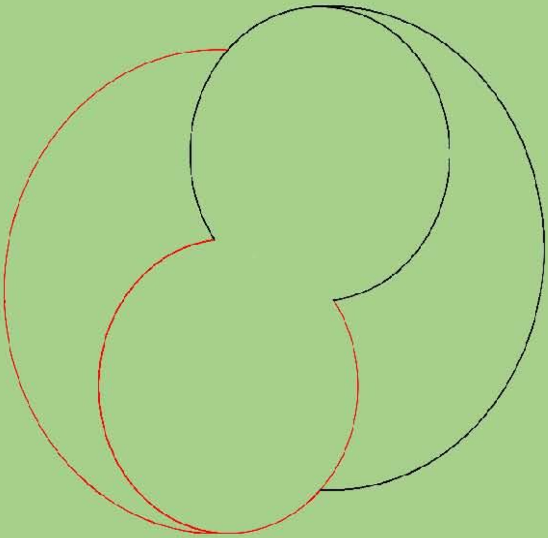

A Bride

Of a Month

Written by: PHD Architect Hashmatullah Atmar

Date: April - May /2025

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library